

er af stor Bigtighed, at Lovgivningen hder strandet Guds en særdeles Beskyttelse, men jeg troer, at denne fremkommer hderligere ved at gjøre Loven endnu mildere. Jeg føler mig forvisset om, at Enhver, der har levet i de Egne, hvor flige Strandinger af og til foregaae, og derhos nærmere tænkt over Forholdene, vil vide, at netop den Strengthed, som Loven og det nærværende Forslag maaftæe endnu indeholde, er Skyld i og fremdeles endnu vil blive Skyld i, at det gaaer og fremdeles vil gaae mindre strengt med Lovens Overholdelse, som det desværre enkelte Steder muligviis vides, at det hidtil af og til er gaaet. Jeg troer, at den, som er inde i de stedlige Forhold, vil vide, at selv Strandfogder, som ikke for nogen Priis vilde gjøre noget Uredeligt, undertiden see gjennem Fingrene og lade, som om de ikke have seet Noget, netop fordi Straffsen for en ringe Forseelse er at ansee for haard. Jeg troer navnlig, det vil bidrage meget mere til at affkaffe den Slags Forseelser imod Loven, naar der første Gang for en saadan Forbrydelse ikke kan være Tale om nogen vænærende Straf, naar ingen Berøvelse af borgerlige Retigheder dermed er forbunden, naar det altsaa kun vil blive Bøder eller i det Høieste simpelt Fængsel, der dermed vil være forbunden. Da vil i Reglen ingen vedelig Strandfoged eller Anden genere sig for i nogen Maaade at angive den Mand, som har begaaet saadan uredelig Handling med inddrevet Guds, men naar han derimod frygter for, at en iøvrigt hidtil anseet vedelig Mand skal lide større Indgrib i sin borgerlige Agtelse end den her nævnte, da vil han søge at undgaae det, og da vil meget mere Uredelighed gaae i Svang, end under mildere Straffeforhold vil være Tilfældet. Jeg mener altsaa, at det Hensyn, som er fremhævet af den høitæredede Commission, vil blive hævdet i langt høiere Grad, naar Straffen for første Gang begaaet Forseelse ikke gaaer over et saadant Maximum, og jeg skal derfor tillade mig at gjøre de ærede Medlemmer, der have stillet Endringsforslag i Udsigt, opmærksomme der-

paa og bede dem om, samtibigt dermed, at tage denne Sag under Overveielse, idet jeg paa Forhaand anbefaler den nævnte Mildhed til den høitagede Justitsministers Velvillie.

Fallesen: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre. Det ærede Medlem for Randers Amts Bdie Valgkreds (Kampmann) sagde med Hensyn til mit Foredrag, at man ikke skulde lade sin Følelse raade. Deri giver jeg ham fuldkommen Ret; men jeg formener netop at have fremsat adskillige gode Grunde for min Paastand og fremsat dem — det haaber jeg i det Mindste — saa klart, at de vilde kunne inødegaaes, om man iøvrigt formaaede det. Men da det ærede Medlem skulde dertil, saa indrømmede han tvertimod det, som jeg væsentlig har paastaet. Han indrømmede, at det var aldeles unødvendigt at beholde Dødsstraffen for at sikkre Staten mod de fornæbde Attentater af Forbryderen, og han indrømmede ligeledes, at Indflydelsen af Henrettelser var uheldig og kun lempebes derved, at disse vare sjældne. Jeg skal gjerne indrømme ham, at naar noget Uheldigt skeer, har det mindre Virkning, jo sjældnere det skeer. Naar det samme ærede Medlem, som begyndte med at sige, at man ikke skulde lade Følelsen raade, endte med til Slutning at sige, at det kommer an paa Enhvers Følelse, hvorvidt Retssikkerheden her i Landet kan undværes det Affkrækkende, som Dødsstraffen skal indeholde, maa jeg heri fuldstændig modsigte ham. Det bør netop fastholdes, at det ikke alene er Følelsen, man bør gaae efter, men man bør see, hvorledes Sagen selv hænger sammen. Hvem er det, Dødsstraffen skal virke affkrækkende paa? Er det ikke især paa, hvad man kalder, Morderen med Overlæg? Og hvad er det, Morderen overlægger? Han overlægger, hvorledes han skal skjule sin Forbrydelse paa den sikkreste Maaade, hvorledes han kan udslutte alle Spor af den, hvorledes han muligt kan gibe sig Skin af at have været paa et andet Sted i Gjerningens Dieblil o. s. v. Og hvad